

Tisztelt Emlékező Közösség!

Az emberek számára az emlékezés képessége egyszerre áldás és átok, legyen szó egyéni vagy közösségi életünkről. Bizonyára mindannyiunk megtapasztalta már, hogy egy örömteli pillanatot milyen jó érzés felidézni, ahogy azt is, hogy olykor milyen nehéz szabadulni bizonyos rossz emlékek kísértő gondolatától. Általános hozzáállás, hogy csak a jóra érdemes emlékezni, azonban vannak olyan élethelyzetek, amikor nemcsak a tisztesség, hanem alapvető érdekünk is azt diktálja, hogy igenis emlékezzünk saját életünk, őseink, hazánk vagy a világ olyan történéseire és időszakaira, amelyek a legnagyobb jóindulattal sem nevezhetők boldognak vagy dicsőnek.

Ha megvizsgáljuk hazánk történelmét, sajnos arra a következtetésre kell jutnunk, hogy többször kellett nehéz, igazságtalan és borús időket megélnie a magyarságnak, mint amennyi boldog, békés és derűs időszakot. Ez azonban nem jogosít fel bennünket sem arra, hogy történelmünkéből csak a szépre koncentráljunk vagy, hogy a múltunkat teljes mértékben figyelmen kívül hagyjuk. Éppen ellenkezőleg, hazafias kötelességünk és elemi érdekünk is, hogy a múltra emlékezzünk, a hősöknek és áldozatoknak a tiszteletünket lerójuk, és múltból erőt és tudást merítve munkáljuk egyéni és közösségi boldogulásunkat.

Több, mint két évtizede a polgári többségű országgyűlés úgy határozott, hogy február 25. napját a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapjává nyilvánítja. Tette ezt úgy, hogy alig egy évtized telt el azóta, hogy az utolsó szovjet katona elhagyta az országot, és úgy, hogy az ország politikai elitje, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás és a tervezőgazdaság elkötelezett szolgálóiból pillanatok alatt kapitalistákká váló vállalati szféra vezetői között is nagy arányban voltak jelen a bukott rendszer aktivistái és haszonélvezői. Éppen ezért, azóta is igen kényes és nehéz téma a kommunista időszak. Az idősebb generációkról még ma is elmondható, hogy együtt élnek a kommunizmusra nosztalgiával emlékező, de alapvetően ártalmatlan személyek, a rendszerrel kisebb nagyobb mértékben kollaborálók, a legaljasabb és legkönyörtelenebb bűnök tettesei, a rendszer ellen ilyen-olyan módon fellépők és nem utolsósorban a rendszer közvetett vagy közvetlen áldozatai. Persze nem mindig nyilvánvaló, hogy ki melyik csoporthoz tartozó, ahogy az sem, hogy a magát 56-os forradalmárként és ellenállóként feltüntető személy sufniában nem találhatnánk pufajkát vagy munkásörpisztolyt.

Még sok évtizednek kell eltelnie ahhoz, hogy a kommunizmusról olyan objektivitással tudjunk beszélni, ahogy a világtörténelemben a perzsa birodalomról vagy épp Magyarországon a Bach korszakról. Hiába telt el már több, mint 3 évtized, a kommunizmus még mindig köztünk él. Köztünk él az átnevezetlen utcanevekben, az átnevezés ellenére kint felejtett utcanévtáblákban, a kádári nosztalgiázgatásokban és a kommunizmus bűneinek módszeres relativizálásában és bagatellizálásában. Aligha mondhatjuk tehát, hogy a kommunizmust magunk mögött hagytuk a rendszerváltozással akkor, amikor a karhatalmista múltját hetykén, "Na és?" visszakerdezéssel vállaló pufajkás nemcsak miniszterelnöknek választható, hanem tiszteletére közterületen egész alakos szobrot állítanak és igaz demokratának állítják be. Sokunk számára nehezen emészthetőek az ehhez hasonló, ritkának nem mondható esetek, de már hajlamosak vagyunk elfogadni az álláspontot, miszerint a vér nélküli rendszerváltásnak az volt az ára, hogy sok minden nem került a helyére a világban és az emberek fejében egyaránt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Okkal tehetjük fel a kérdést, hogy ha a kommunizmus még mindig közöttünk él, akkor miért kell rá emlékezni? A válasz az, hogy nem elég emlékezni, az is fontos, hogy jól emlékezzünk. *"Elegendő harc, hogy a múltat be kell vallani"* – fogalmaz József Attila. Be kell vallani, hogy tisztán lássuk a múltat, és, hogy még egyszer ne történhessenek meg azok a szörnyűségek, amelyek akkor történtek meg. Bár sosem árt az önvizsgálat, a kommunizmus áldozataira nem azért kell emlékezni, hogy azt kihasználva saját magunkat vagy a neves és névtelen elkövetőket vagy azok leszármazottait ostorozzuk. Azért kell emlékezni, hogy a negatív emlékek halványulása és a múlt tudatos elferdítése ne gátolhasson meg minket abban, hogy felismerjük, ha ismét felbukkan. A zsarnokság és elnyomás olyan, mint egy vírus. Sok esetben nem elegendő, ha egyszer legyőzzük, hanem időről-időre emlékeztetni kell a védekező rendszerünket annak érdekében, hogy a későbbiek folyamán is képesek legyünk azt vagy annak egy mutálódott változatát felismerni.

Emlékeznünk kell az áldozatokra, hogy később mi, szeretteink és utódaink ne válhassanak ismét áldozattá. A kommunizmus esetében az áldozat fogalmát sem könnyű feladat definiálni. Becslések szerint a kommunizmus áldozatainak száma 100 millió főre tehető. Közülük soknak közvetlen halálát okozta a kommunista ideológiára épített rendszer, de ezen kívül a legkülönbözőbb értelemben beszélhetünk áldozatokról. Voltak, akik éveket, évtizedeket töltöttek börtönben, kínzások és megfélemlítés közepette töltötték életüknek egy nagy részét, voltak, akik apát, anyát, testvért vagy gyermeket veszítettek el, voltak, akikről elvették javaikat és voltak, akiket megfosztottak egy ígéretes karrier lehetőségétől. Nem feledkezhetünk meg azokról sem, akik első ránézésre a rendszer szolgálói voltak, de valójában őket is az áldozatok közé sorolhatjuk. Ilyenek voltak a zsarolással vagy megfélemlítéssel kémkedésre kényszerítettek, akik állásukat és előrelépésüket féltve fordítottak hátat öseik hitének és hazaszeretetének, és erőltették magukra az uralkodó világnézetet, és azok, akik a rendszer elvárásainak megfelelően követtek el olyan bűnöket, amelyek aztán életük végéig belső gyötrődést okoztak. Sajnos voltak olyanok is, akik meggyőződésből, a legkisebb lelkiismeretfurdalás nélkül lőttek a tömegbe, vertek le veséket, akasztottak, jelentettek, fenyegettek, söpörtek padlást. Ők azok, akikben az egyéni rendszerváltozás a leggyötrődékenyebben, pillanatok alatt végbement. Akik marxistából kapitalisták, karhatalmistákból jogvédők, Moszkva pártiból Washington és Brüsszel ügynökei, vasfüggöny védelmezőkből kerítés lebontását követelők lettek. Ők és tanítványaik azok, akik ma Brüsszelben hazájuk ellen szólnak fel és mesterkednek, ők és tanítványaik azok, akik a migrációt a leginkább támogatják, és ők és tanítványaik azok, akik a liberalizmus legradikálisabb formáját kívánjuk ráerőltetni Hazánkra. Ők nem áldozatok, ők továbbra is az áldozatra vadászok.

Tisztelt Emlékező Közösség!

Helyénvaló a mai napon a tiszteletadás és emlékezés. Ugyanakkor arra kell törekedni, hogy az emlékezés ne mélyítse azokat az árkokat, amelyek az elmúlt évtizedekben telítődni kezdtek. Magyarországnak ma arra van szüksége, hogy közös erővel egy irányba, előre haladjon. Ehhez mindenkire szükség van, függetlenül attól, hogy a közeli vagy távoli múltban milyen áldozatot kellett hoznia, vagy épp milyen tetteket követett el. Most az a cél, hogy ne váljunk ismét áldozatává vagy szolgálojává semmilyen torz ideológiának és a mögötte megbújó zsarnoki törekvéseknek. A bevándorlás párti és gender ideológiák követői többfrontos háborút indítottak

azon országok ellen, akik számára a nemzeti szuverenitást és keresztény értékeket nem váltotta fel teljesen a multikulturalizmus és nyitott társadalom ideológiája. Azon országok ellen, ahol az Isten és Haza még nem tiltott kifejezések, és ahol nem ideológiai kérdés az, hogy ki férfi és ki nő. Kívánom, hogy a múlt áldozatai ne legyenek hiábavalók és tudjunk belőle erőt gyűjteni ahhoz, hogy az előttünk álló kihívásokat le tudjuk küzdeni és közös erővel szolgáljuk Magyarországot fejlődését és a magyar emberek boldogulását.